

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. П., 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мая Банчева

при участието на секретаря Дияна Петкова
като разгледа докладваното от Мая Банчева Административно наказателно дело № 20231230200229 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба от Д. В. Т., ЕГН ***** от /населено място/ със съгласието на неговия баща В.Д. Т., ЕГН *****, против Наказателно постановление № 23-0314-000064 от 17.02.2023 г. на Началник РУ в ОДМВР Б., РУ – П..

В жалбата се сочи, че НП е неправилно, необосновано, незаконосъобразно и издадено при съществени процесуални нарушения. Твърди се, че вмененото административно нарушение не е извършено. Иска се от съда да постанови решение, с което да отмени изцяло атакуваното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, последният се представлява от надлежно упълномощен процесуален представител, който поддържа депозираната жалба, навежда допълнителни съображения за незаконосъобразност на атакувания акт и моли съда да отмени обжалваното наказателно постановление.

Административнонаказващият орган – Началник РУ в ОДМВР Б., РУ – П., редовно призован не се явява, не се представлява. В писмото, с което е изпратена административната преписка е инкорпорирано становище за правилност на наказателното постановление и потвърждаването му.

Районна прокуратура – Б., ТО – П. не изпраща представител и не взема становище по делото.

По делото са събрани писмени доказателства, подробно описани в протокол от проведено съдебно заседание на 07.06.2023 г. Разпитани са свидетелите В. К. Т. и Е. Б. К..

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното :

Установи се в процеса, че за времето от 19.30 часа на 02.02.2023 г. до 07.30 часа на 03.02.2023 г. свидетелите В. К. Т. и Е. Б. К. изпълнявали служебните си задължения по пътния контрол в Община П. и били позиционирани в началото на ул. "М." в гр. П.. На 02.02.2023 г. в 23.40 часа, полицейските служители установили, че жалбоподателят Д. В. Т. управлява лек автомобил Тойота Рав 4 с рег. №***, собственост на Д. Т. от гр. П., в гр. П. по ул. "М." с посока на движение от ресторант К. към ул."Е.Й.", като при подаден сигнал със стоп палка по образец, същият не спира и продължава движението си към ул. "О.П."

От Докладна записка с УРИ 314р-2220/03.02.2023 г., съставена от мл. автоконтрольор при РУ – П. В. К. Т. на 03.02.2023 г., се установява, че е изискано съдействие от оперативния дежурен в РУ – П., който след извършена справка, установил собственика на процесния автомобил и неговия адрес – гр. П., ул."О." №***. Служителите на реда посетили посочения адрес, където установили собственика на автомобила - Д. Й. Т. с ЕГН *****, който заявил, че автомобилът му бил управляван от неговия внук – жалбоподателят. Двата били поканени в РУ – П. за снемане на обяснение по случая.

Съгласно дадените на 02.02.2023 г. от Д. Й. Т., ЕГН *****, обяснения, процесният автомобил с рег. №*** е негова собственост, като на инкриминираната дата – 02.02.2023 г. около 23.00 часа внукът му Д. В. Т. взел без негово знание автомобила и го управлявал, когато бил установен от органите на реда.

В обясненията си, снети на 03.02.2023 г., жалбоподателят потвърждава, че процесният лек автомобил е собственост на дядо му, както и че взел ключовете за него без знанието и разрешението на дядо си. Установява, че около 23.00 часа, с цел да се прибере в къщи, минал през черквата "С.Н.", където бил сигнализиран от органите на реда със стоп палка, на която той не спрял, а се прибрал в къщи, като посочва и причините за поведението си – изплашил се и нямал „книжка“.

В цитираната докладна записка е посочено, че Д. В. Т. е тестван за алкохол и наркотични вещества и техните аналози, като и двете проби били отрицателни.

При тези фактически данни, актосъставителят В. Т. възприел, че на 02.02.2023 г. в 23.40 часа в гр. П. по ул. "М." с посока на движение от ресторант К. към ул."Е.Й.", Д. В. Т. управлява лек автомобил Тойота Рав 4 с рег. №***, собственост на Д. Т. от гр. П., като при подаден сигнал със стоп палка по образец, същият не спира и продължава движението си към ул. "О.П." с което деяние виновно е нарушил чл.103 ЗДвП - не спира плавно на посоченото място или в най-дясната част на платното за движение, при подаден сигнал за спиране от контролен орган. За което на 03.02.2023 г., в присъствието на свидетеля Е. К., съставил АУАН Серия ГА № 777396 г. против жалбоподателя. Непосредствено след съставянето, АУАН е предявен на жалбоподателя, като същият го разписал без възражения.

Въз основа на така съставения акт, на 17.02.2023 г. Началник РУ в ОДМВР Б., РУ – П. издал

и обжалваното НП № 23-0314-000064, в което възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка и за нарушение по чл.103 от ЗДвП, на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП наложил на жалбоподателя наказание лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца, като наказанието „глоба“ заменил с „обществено порицание“.

НП е връчено лично и срещу подпис на жалбоподателя Д. В. Т., приподписано от родител В.Ж. Та, на 10.03.2023 г., в законоустановения срок – 17.03.2023 г. е постъпила и разглежданата в настоящото производство жалба.

В съдебно заседание в качеството на свидетели са разпитани актосъставителят В. К. Т. и свидетелят по акта Е. Б. К..

Свид. Т. установява идентична на изложената в акта фактическа обстановка - че на инкриминираните дата и час, осъществявайки служебните си задължения с колегата му Е. К. били позиционирани на ул. "М." в гр. П., срещу Свети Никола, когато установили движещ се по ул. "М." в гр. П. лек автомобил с посока на движение от ресторант „К.“ към ул."Е.Й.", управляван от жалбоподателя, който при подаден сигнал със стоп палка не спрял и продължил движението си по ул. "О.П." Уточнява, че собственикът на автомобила и адресът му били установени след извършена справка, при което посетили адреса на собственика на автомобила. На място, полицейските служители установили младо момче и неговите баща и дядо, за което младо момче свидетелят е категоричен, че било същото, което управлявало автомобила, тъй като на мястото на извършване на нарушението било добре осветено, както и че на място двигателят на автомобила бил топъл. Преразказва изнесеното му от жалбоподателя, че последният като видял органите на реда се изплашил, не спрял и избягал защото нямал СУМПС от нужната за управление на автомобил категория. Допълва, че жалбоподателят, заедно с баща му и дядо му посетили РУ – П., където жалбоподателят бил тестван и пробите му били отрицателни, дал обяснение по случая и където бил съставен АУАН срещу него, като към момента все още не бил пълнолетно лице.

Свид. К. изнася идентични факти и обстоятелства на установените от свид. Т.. Допълва, че след като процесният автомобил не се подчинил на подадената стоп палка и не спрял, полицейските служители предприели преследване на автомобила, но по улиците на града го изгубили, както и че на посещения адрес на собственика на автомобила, бащата и дядото на жалбоподателя признали, че последният е управлявал процесния автомобил.

Изложените фактически констатации съдът прави въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице при спазване на законоустановения срок за обжалване съгласно чл. 59, ал. 2 ЗАНН, срещу подлежащ на съдебен контрол административно-наказателен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът намира следното:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Съгласно чл. 189, ал. 1 ЗДвП актовете, с които се установяват нарушенията по [този закон](#), се съставят от длъжностни лица на службите за контрол, предвидени в [този закон](#). Съгласно [чл. 189, ал. 12 ЗДвП](#) наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи или от определени от него лица. В процесния случай се установи, че АУАН е съставен от компетентен актосъставител – мл. автоконтрольор при ОДМВР Б., РУ – П., а НП е издадено от компетентен АНО – Началник РУ в ОДМВР Б., РУ – П., упълномощен с МЗ № 81213-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи.

Съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, чл. 42, чл. 43, чл. 57 и чл. 58 ЗАНН. Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН срок от извършване на нарушението, респективно от откриване на нарушителя. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в шест месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

В настоящия казус административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Д. Т. е ангажирана за това, че на на 02.02.2023 г. в 23.40 часа в гр. П. по ул. "М." с посока на движение от ресторант К. към ул. "Е.Й.", управлява лек автомобил Тойота Рав 4 с рег. №***, собственост на Д. Т. от гр. П., като при подаден сигнал със стоп палка по образец, същият не спира и продължава движението си към ул. "О.П." – нарушение по чл.103 от ЗДвП. Съгласно сочената за нарушена разпоредба на чл.103 ЗДвП, при подаден сигнал за спиране от контролните органи, водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

От съвкупния анализ на приобщените по делото и събраните в хода на съдебното следствие доказателства, се доказва по безспорен начин извършеното от страна на жалбоподателя административно нарушение.

Самоличността на водача на автомобила е установена по несъмнен начин по делото, както и обстоятелството, че той е управлявал лекия автомобил към момента на извършване на деянието. Извън твърдението в жалбата, иницирала настоящото производство, „Оспорвам вмененото ми нарушение и твърдя, че не съм го извършил аз“, в подкрепа на което не са

изложени каквито и да е факти и обстоятелства, нито са ангажирани доказателства, защитната теза се основава на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, без да е оборено авторството на деянието. Настоящата инстанция намира, че от приобщените към административнонаказателната преписка доказателства категорично се установява, че на инкриминираните дата, час и място именно жалбоподателят е управлявал автомобила, който не се е подчинил на подадения сигнал за спиране от контролния орган. В обясненията си, снети непосредствено след като е установен на адреса му, жалбоподателят по категоричен и недвусмислен начин потвърждава, че той е управлявал процесния автомобил, както и изпълнителното деяние на нарушението – „полицията ми пусна палка, на която аз не спрях и се прибрах в къщи“. И за да не се основава административното обвинение само на признанията на нарушителя в изпълнение на разпоредбата на чл.116, ал.1 НК във връзка с чл.84 ЗАНН, авторството на деянието се потвърждава и от снетите обяснения от собственика на автомобила и дядо на жалбоподателя - Д. Й. Т., който установява, че собственият му лек автомобил е бил управляван от неговия внук, когато е „хванат“ от органите на реда. Потвърждава се и от показанията на свид. Т., който е категоричен, че „младото момче“, което управлявало автомобила към момента на нарушението, е същото момче, което е установено в следствие на посещения адрес на собственика на автомобила. Следователно жалбоподателят е имал качеството водач по смисъла на § 6, т.25 от ДР на ЗДвП, поради което се явява годин субект на нарушението.

Изпълнителното деяние на вмененото нарушение също е установено по безспорен начин – поведение на жалбоподателя по продължаване на движението на управлявания от него лек автомобил при подадения му сигнал за спиране от контролен орган, вместо да спре плавно на посоченото място или в най-дясната част на платното за движение. В тази връзка всички доказателства сочат, а и жалбоподателят потвърждава, че по време на движение на управлявания от жалбоподателя автомобил му е подаден сигнал за спиране от контролен орган, в случая полицейски служител, при което жалбоподателят не е спрял. Полицейските служители категорично установиха, че водачът не се е подчинил на подадения сигнал и продължил посоката си на движение, като ясно посочват каква е била тя, като свид. К. установява, че са предприели преследване на колата със служебния си автомобил. Тъй като нарушението е формално, още в този момент с отказа на водача да спре при подадения му сигнал, т.е. с осъществяването на изпълнителното деяние, нарушението е довършено от обективна страна. За съставомерността на деянието не се изисква да е била осуетена проверката, която е в компетентността на контролните органи и осъществяването ѝ на по-късен момент не дисквалифицира извършеното деяние като нарушение по чл.103 ЗДвП. Налице са всички обективни признаци от състава на вмененото административно нарушение.

От субективна страна деянието е извършено виновно и при форма на вината пряк умишъл. Към момента на осъществяване на нарушението жалбоподателят е формирал представа за проявлението в обективната действителност на всички признаци от състава на нарушението,

но въпреки това е извършил деянието си. Съзнавал е, че управлява МПС, с което се движи по път, отворен за обществено ползване, възприел е подадения му сигнал за спиране със стоп палка от контролен орган, и въпреки това съзнателно жалбоподателят е извършил нарушението, като не е спрял при сигнала, а е продължил движението си. След като е имал ясно възприятие за подадения му сигнал, то поведението на жалбоподателя не може да бъде ценено по друг начин, освен като съзнателен отказ да се подчини.

С оглед изложеното, по категоричен и безспорен начин се установи, че към инкриминираните дата, час и място, жалбоподателят е извършил вмененото му административно нарушение, описаните в АУАН и НП констатации напълно се потвърждават от събраните в хода на съдебното следствие доказателства и административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана законосъобразно.

Съдът констатира, че при съставянето на акта и издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са предпоставка за отмяна на НП само на това основание.

В тази връзка, неоснователна е поддържаната от процесуалния представител на жалбоподателя теза, че административнонаказателното производство е опорочено, тъй като е протекло без да бъде съобразено особеното обстоятелство, че лицето е непълнолетно и наказващият орган не е изследвал дали е налице изискуемата предпоставка за ангажиране отговорността на жалбоподателя, а именно – че за конкретното деяние е могъл да разбира свойството и значението на извършеното, както и да ръководи постъпките си. Следва да се посочи, че въпросът за това дали непълнолетният нарушител е могъл да разбира свойството и значението на извършеното, както и да ръководи постъпките си, е въпрос, който се преценява относно всяко конкретно деяние, в съответствие с установените факти и обстоятелства по конкретния случай. Редът на чл.52 - 58 ЗАНН не предвижда задължителен способ за установяване на последното обстоятелство.

В конкретния случай не възниква каквото и да е съмнение относно това, че непълнолетният нарушител е могъл да разбира свойството и значението на извършеното, както и да ръководи постъпките. Извод за това се налага предвид съвсем елементарния характер на деянието, извършено от лице на възраст, съвсем близка до пълнолетието, още повече, че към момента на извършване на нарушението жалбоподателят е имал валидно СУМПС за категория А1 - мотоциклети с работен обем на двигателя не повече от 125 cm³, с максимална мощност не повече от 11 kW и с отношение мощност/тегло, което не превишава 0,1 kW/kg и триколесни моторни превозни средства с мощност, която не превишава 15 kW, издадено на 07.07.2022 г., видно от приложената Справка за нарушител/водач. От изложеното е невъзможно да се приеме, че същият не е разбирал свойството и значението на извършеното, или че не е могъл да ръководи постъпките си.

Поради същите съображения, неоснователно е и възражението, че не е спазено изискването на закона, касаещо непълнолетните, тъй като АУАН не е подписан от законен представител на жалбоподателя като непълнолетно лице. Изрично в чл.26, ал.2 ЗАНН е посочено, че

административнонаказателно отговорни са и непълнолетните лица, които са навършили 16 години, но не са навършили 18 години, когато са могли да разбират свойството и значението на извършеното нарушение и да ръководят постъпките си. Няма твърдения непълнолетният жалбоподател да не е могъл да разбира и да ръководи постъпките си към момента на извършване на административното нарушение – 02.02.2023 г., когато е бил на 17 години. Преценката на наказващия орган за това, че наказания е могъл да разбира и да ръководи постъпките си, е обективизирана със самото издаване на наказателното постановление. Същевременно се установи, че жалбоподателят своевременно е упражнил правото си на защита, като е оспорил пред съда наказателното постановление, издадено въз основа на съставения акт за установяване на нарушението, поради което следва обоснованият извод, че санкционираното непълнолетно лице не е било лишено от възможността да упражни ефективно правото си на защита.

Съдът намира, че настоящият случай не може да се квалифицира като маловажен по смисъла на чл.28 ЗАНН, тъй като изрично разпоредбата на чл.189з ЗДвП забранява приложението на „маловажния случай“ по чл.28 ЗАНН за нарушения по ЗДвП, поради което и на това основание не следва случаят да се приеме за такъв.

В настоящия казус, административнонаказващият орган е приложил правилната санкционна разпоредба на чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП, предвиждаща наказание лишаване от право на управление на моторно превозно средство и глоба за водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението. С оглед непълнолетието на нарушителя и в изпълнение на разпоредбата на чл.15, ал.2 ЗАНН, законосъобразно предвиденото наказание „глоба“ е заменено с „обществено порицание“.

По отношение на наложеното административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца, определено в предвидения в чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП максимум, съдът счита, че административнонаказващият орган при определяне размера на наказанието не се е съобразил с разпоредбата на чл.27, ал.2 от ЗАНН и не е взел в предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Не са изложени и мотиви за определяне на наказанието над предвидения в закона минимум. Възрастта на жалбоподателя, както и твърдението от негова страна за уплаха при вида на органите на реда, тъй като не е притежавал валидно свидетелство за управление на МПС от съответната категория, са все обстоятелства които следва да се вземат предвид при определяне размера на наказанието на нарушителя. Наред с посоченото, следва да се съобрази и приложената по делото справка за нарушител/водач, съгласно която извършеното нарушение не е първо и единствено на жалбоподателя по отношение на разпоредбите на ЗДвП. Съобразявайки изложеното, съдът приема, че е налице основание за изменение на НП в частта му относно размера на наложеното наказание „лишаване от право да управлява МПС“, като определи наказанието в размер около средния, а именно лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 3 месеца. Намира, че в този си размер наказанието ще постигне целите, визирани в чл.12 от ЗАНН, а именно да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен

ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани.

Страните не претендират разноски, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от горното, П. районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0314-000064 от 17.02.2023 г. на Началник РУ в ОДМВР Б., РУ – П., с което на Д. В. Т., ЕГН ***** от /населено място/ за нарушение по чл.103 от ЗДвП, на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП, му е наложено наказание „обществено порицание“ и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца, като **НАМАЛЯВА** размера на наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 /три/ месеца.

Решението **подлежи** на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Б. в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – П.: _____